

ligt i de forskellige Amter. Jeg kender Tilfælde, hvor Gaarde med en Besætning af 60 Kreaturer og derover fik Del i Ombytningen, medens man andetsteds meget strengt praktiserede Bestemmelsen efter dens Ordlyd. Og dette førte atter til, at Staten ikke blev af med al den Majs, den havde købt til Ombytningen. Der var indkøbt 140,000 Tdr., der stod Staten i en Pris af 19 Kr. 90 Øre, men det lykkedes kun at faa ombyttet 60,000 Tdr. Man brændte altsaa inde med 80,000 Tdr., der senere maatte sælges med betydeligt Tab. En Del blev solgt til en Pris af 17 Kr. 40 Øre pr. Td., og det Tab, Staten saaledes har haft ved denne Ombytning, kan vel anslaaes til at være op imod 200,000 Kr. Lignes disse 200,000 Kr. paa de 60,000 Tdr. Majs, som blev ombyttet, vil det ses, at de kommer til at staa i en Pris af 23 Kr. pr. Td., hvad der altsaa i Virkeligheden er den Udgift, Staten har haft paa den Rug, der paa den Maade blev ombyttet. For øvrigt er det ikke det hele, for hertil kommer Tørringsudgifter, Lagringsudgifter o. s. v. Naar det endvidere huskes, at meget af den Rug, man fik, var meget lavvægtig, saa den ansat til Maksimalpris kun kunde have indbragt 18 Kr., maa det siges, at det paa ingen Maade var en billig Rug, Staten paa den Maade fik.

Det, der vakte Uvillie, var ogsaa den Omstændighed, at Mel- og Brødprisen ikke faldt samtidig med Rugen. Melprisen blev staaende, og Forholdet var endog, at Brødprisen enkelte Steder forhøjedes, og det var det, som fremkaldte Kravet om, at skulde man have Maksimalpris paa Rug, maatte man ogsaa have det paa Mel og Brød, i modsat Fald forudsaa man, at Profitten vilde komme til at gaa i andre Lommer, end det var tænkt. Der er heller ingen Tvivl om, at det er de store Handelsmøller, som har haft Profitten. Nu erkender jeg, at der var adskillige Vanskeligheder forbundet med i Fjor at fastsætte en Maksimalpris paa Brød, idet man bagte Brød dels af dansk Rug til Maksimalpris og dels af fremmed Rug, og det vil, det erkender jeg, være lettere i Aar at gaa til denne Foranstaltning. Men noget kunde der dog have været gjort. Naar man fastsatte en Maksimalpris paa dansk Rug, kunde man selvfølgelig ogsaa have

fastsat en Maksimalpris paa dansk Rugmel, og man kunde selvfølgelig ogsaa have holdt en større Kontrol med Brødprisen end den, man kan skønne der har været. Thi der har aldrig noget tidligere Aar været større Forskel i Brødprisen i Landets Byer, end der har været i Aar, og Forskellen var slet ikke motiveret. Forskellen har været saa stor som fra 80 Øre til 1 Kr. pr. 8 Pund Rugbrød; ja, der har i Virkeligheden været endnu større Forskel. Jeg ser, at det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) ogsaa gør opmærksom paa, at i Skive har et 8 Punds Rugbrød kun kostet 74 Øre, medens det i Skagen kostede 1 Kr., og Brødet er sandsynligvis i begge Tilfælde bagt af dansk Rug. (*Indenrigsministeren* [Røde]: Nej, i Skagen er det bagt af amerikansk Rug). Ja, det gør selvfølgelig en Forskel, det erkender jeg, men der er ingen Tvivl om, at den Prisforskel, der er i de forskellige Byer, fra 80 Øre til 1 Kr., i hvert Fald er saa stor, at den ikke er begrundet.

Det ærede Medlem fra Horsens fremsatte en Udtalelse, som jeg synes er ganske karakteristisk. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse den. Den findes paa Spalte 155 og lyder saaledes: „Til Trods for, at man ikke har haft nogen egentlig Maksimalpris paa Brød og ej heller paa Mel, har det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) sikkert Uret, naar han rundt omkring i Landet har fortalt, at Møllerne og Bagerne ganske ubegrænset kunde udnytte Situationen og tage en højere Pris, end berettiget var, fordi der ikke var nogen Maksimalpris paa deres Varer. Men paa den anden Side forekommer det ogsaa mig, at der er en Ulighed i hele Ordningen af dette Spørgsmaal, og hvis man ser paa de Resultater, vore store Handelsmøller er kommet til, vil det sikkert vise sig, at de har tjent meget store Penge i det forløbne Aar“. Senere siger det ærede Medlem: „Jeg tror derfor, vi havde handlet klogt, hvis vi havde faaet en Maksimalpris ogsaa paa Melet“. Jeg synes, at det ærede Medlem alligevel i sin Konklusion giver mig Ret i, at naar vi endelig skal have Maksimalpris paa Rug, vilde det konsekvente ogsaa være, at vi havde Maksimalpris paa Mel og, saa vidt